

0215 – 15. februar

Gud har gjort sin viljes hemmelighet kjent for oss, etter sitt gode velbehag. Ef 1: 9.

Alle menneskenes tanker og meninger om Gud er alltid feilaktige og forvrengte. Det vitner alle tiders og folkeslags historie om. Den ene tenker seg Gud på én måte, og beskriver ham tilsvarende. Den andre på en ganske annen måte. Den ene tror han gjør Gud til lags med én ting. Den andre med noe annet. Så det er helt jammerlig å se på hvordan de har fart vill og løpt i mørke. Men akkurat det samme skjer også med oss når vi ikke lenger holder øyet festet på Ordet.

Hva sier så det evige, himmelske ordet om Guds vilje og rådslutning om vår evige frelse? Jo, hør! «Så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv».

«Det er ingen forskjell, for alle har syndet og har mistet Guds ære. Men de blir rettfærdiggjort ufortjent av hans nåde ved forløsningen, den som er i Kristus Jesus».

«Med sitt eget blod gikk han inn i det aller helligste én gang for alle, og fant en evig forløsning».
«Derfor holder vi fast på at et menneske blir rettfærdiggjort ved tro, uten lovgjeringer».

Slik lyder de hellige ordene som både himmel og jord må bøye seg for og tilbe. La så all verdens vismenn, ja, engler og ånder, fornuft og følelser, si just hva de vil. På tronen i himmelen sitter én, dommeren over alt som er skapt. Han taler ord som i alle evigheters evighet står fast som fjell.

Og hans ord sier alt kjød er fordervet og fortapt, det er ingen forskjell. Men at den enbårne Sønnen, som var i Faderens skjød, ikledde seg kjød, og bar én gang for alle fram det offeret som Faderen krevde, og som gjelder i evighet.

Derfor forkynner det samme Guds ord at vi blir rettfærdiggjort ufortjent av hans nåde gjennom den forløsningen som er skjedd i Kristus Jesus. At om så syndene dine er blodrøde, skal de likevel – i det offerets blod – bli snøhvite. At om syndene dine var mange som sanden i havet, skulle de likevel utslettes her.

For det var ikke en helgen, heller ikke en engel, men den store, hellige Gud, som har skapt verden og planeter i tusentall, som sørget for å utslette dem. Det var han som ikledde seg menneskelig kjøtt og blod, og utslettet dermed menneskenes synder.

For at hver éne en som tror på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv. Ikke mer skal dømmes og vurderes etter det vi selv har fortjent, men etter det denne mellommannen har gjort. Og derfor i ham hvert eneste øyeblikk være rettfærdige og velbehagelige for Gud.

Dette er den store Majestetens evige rådslutning. Dette er den dom han har latt forkynne. Mot denne blir alle våre tanker og meninger bare høy og strå. Hva betyr det så at menneskers blinde, svake og barnslige meninger sier noe ganske annet? Hvem er du som vil trette med Gud? Å, at vi måtte ha mer visdom! Å, måtte Gud virkelig åpne og opplyse øynene våre, så vi kunne se dette himmelske lyset, og kunne benytte oss av det i livet!

Når jeg f. eks. synes jeg har vært mer gudfryktig og åndelig, og av den grunn er mer kjær for Gud, burde jeg straks si til meg selv: Dette er jo et villfarelsens tankespinn hos meg. For Gud har jo sagt at alle er ugudelige. At ingen i seg selv noen gang kan tilfredsstille ham. Ingen kan gjennom sine gjerninger bli rettferdige, osv.

Når jeg en annen gang synes jeg har vært så syndig at Gud umulig kan være like nådig som før, da bør jeg si til meg selv: Dette er villfarelse og tankespinn.

Ordets evige dom sier at jeg i meg selv hvert eneste øyeblikk er like skyldig til fordømmelse. Men også at min stedfortreder hvert eneste øyeblikk er like rettferdig. At jeg dermed i Kristus hvert øyeblikk er like rettferdig og kjær for Gud. At hvis vi får rettferdighet ved gjerninger, da er altså Kristus død forgjeves.

Hvis jeg da skulle være mer rettferdig og kjær for Gud når jeg selv hadde levd litt frommere, – og mindre rettferdig når jeg selv hadde vært mindre from, da ville virkelig rettferdighet være å få gjennom gjerninger. Og «da er altså Kristus død forgjeves». Måtte Gud i sin nåde bevare meg fra en slik gudsbespottelse!

Når jeg tenker at nå må vel Gud være trett av meg på grunn av alle syndene mine. Nå kan han da ikke lenger ha meg kjær. Nei, han må være vred, og har forlatt meg på grunn av den eller den konkrete synden. Da bør jeg straks si til meg selv: Nei, dette er ikke det rette bildet av Gud, men et avskyelig avgudsbilde, et tankens spøkelse! For en Gud som vurderer ut fra min stakkars fromhet eller mangel på fromhet, og er nådig eller ikke nådig mot meg ut fra dette, elsker av og til mer og av og til mindre, – en slik Gud finnes verken i himmelen eller på jorden.

Den eneste sanne Gud, er en Gud som alltid elsker med like stor og brennende kjærlighet. Som i meg selv bestandig har like stor grunn til å harmes og fordømme. Men også i Kristus bestandig like stor grunn til å benåde og elske. Som nettopp derfor også bestandig har like sterk og brennende kjærlighet til meg, og omsorg for meg.

Slik forkynner det evige, himmelske ordet at Gud er. Hvis jeg sitter med et annet inntrykk, så er det bare en feiltagelse hos meg, et falskt bilde av Gud, som kommer av at det rette bildet av Gud ble utslettet hos menneskene i syndefallet.